

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Česká námořní plavba a.s.**, IČ 00001082
sídlem Počernická 168, Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Markem Czivišem
sídlem Přemyslovská 13, Praha 3

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3, pošt. schránka 78

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného:

- 1) ze dne 3.5.2017 č.j. CPR-11238-3/ČJ-2017-930310-258 a
- 2) ze dne 3.5.2017 č.j. CPR-11238-4/ČJ-2017-930310-258,

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.5.2017, č.j. CPR-11238-3/ČJ-2017-930310-258 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.5.2017, č.j. CPR-11238-4/ČJ-2017-230310-258 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 25 602 Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Marka Cziviše, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9A 121/2017 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku pod bodem 1), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství o Policii hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24.2.2017, č.j. KRPA-348095-55/ČJ-2014-000022.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 7 000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 157 odst. 4 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), jehož se žalobkyně měla dopustit tím, že za období od 1.1.2014 do 25.8.2014 neoznámila policii ubytování cizinců do 3 pracovních dnů po jejich ubytování.
3. Žalobkyně se další žalobou podanou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9A 122/2017 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24.2.2017, č.j. KRPA-348095-55/ČJ-2014-000022, kterým byla žalobkyni podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním deliktu a paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
4. Vzhledem k tomu, že druhým samostatným rozhodnutím žalovaný rozhodl o nákladech řízení o správním deliktu a jde o akcesorické rozhodnutí, soud z důvodu souvislosti řízení, při ústním jednání spojil řízení o žalobách ke společnému projednání a rozhodnutí. Nadále jsou věci uvedených žalob vedeny pod sp. zn. 9A 121/2017.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí)

5. Napadené rozhodnutí o správním deliktu.
6. Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně v této věci zcela správně posoudil rozsah odpovědnosti žalobkyně za nesplnění povinnosti dané ustanovením § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců a v rámci nového projednání věci postupoval podle právního názoru vysloveného odvolacím správním orgánem v původním rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016. Správní orgán I. stupně prověřoval tvrzení žalobkyně o tom, že oznámení o ubytování cizinců zaslala na místně příslušný útvar policie, přičemž přípisem ze dne 25. 8. 2016 žalobkyni vyzval, aby doložila potvrzení

od konkrétních orgánů, kterým v tomto období oznámila ubytování cizinců, popřípadě měla uvést název tohoto orgánu. Žalobkyně uvedla, že tímto orgánem byla Policie ČR, místní oddělení Stodůlky na adrese Mukařovského 1985/5, Praha 5, ověřením této tvrzené skutečnosti na uvedeném útvaru dožádáním ze dne 14. 11. 2016 správní orgán obdržel odpověď s negativním výsledkem, tj. že tento útvar žádné oznámení od žalobkyně neobdržel. Žalovaný vycházel také ze záznamu o kontrole ubytovacího zařízení ze dne 25. 8. 2014 a z podkladového spisového materiálu.

7. Z podkladů správního řízení žalovaný zjistil, že žalobkyně je vlastníkem nemovitosti na adrese V. Z. P. (dále jen „objekt k bydlení“). Žalobkyně je z hlediska ustanovení § 99 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ubytovatelem, neboť v tomto objektu poskytuje ubytování cizincům. Dle tohoto ustanovení je ubytovatelem každý, kdo poskytuje ubytování za úhradu nebo ubytovává více než 5 cizinců, s výjimkou případu, kdy jde o osoby blízké.
8. Žalovaný se dále vypořádával s odvolacími námitkami žalobkyně, že nedošlo k tvrzenému porušení povinnosti a že řízení o uložení pokuty nebylo provedeno v souladu s právními předpisy.
9. Žalobkyně zejména namítala, že uváděná kontrola nebyla provedena za přítomnosti osoby, která by byla oprávněna jednat a vystupovat za účastníka řízení. Přítomen byl pan J. Č., který nemá jakoukoli vazbu k žalobkyni, není oprávněn jednat za žalobkyni a nedisponoval domovní knihou. Domovní kniha byla dodatečně předložena žalobkyní ke kontrole dne 7. 11. 2014 po řádné výzvě správního orgánu I. stupně. V tomto směru byly veškeré povinnosti splněny.
10. Žalobkyně dále namítala, že splnila oznamovací povinnost podle § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců a tuto skutečnost doložila dokladem o odeslání tohoto oznámení, přičemž tyto povinnosti jsou žalobkyni řádně plněny. Nelze přičítat k tíži žalobkyně, že se příslušnému policejnímu orgánu nepovedlo dohledat předmětná oznámení o ubytování cizinců žalobkyni učiněná. Žalobkyně je také toho názoru, že citované ustanovení je možné vykládat jako dostatečně provedené ve lhůtě 3 dnů od ukončení ubytování cizince, což také dovozuje nejen z ustanovení § 100 písm. c), ale také z § 99 a 102 zákona o pobytu cizinců, podle kterých se ubytováním rozumí vztah založený zde uvedenými smlouvami o poskytnutí ubytování. Lze dovodit, že povinnost oznámit ubytování může být splněna až po ukončení ubytování. Jde o oznámení vztahu založeného smlouvou.
11. Žalobkyně dále namítala, že její údajné delikt ní jednání by mělo být promlčeno.
12. Žalovaný s odkazem na znění ustanovení § 102 odst. 1, 2 a 3 a 4 zákona o pobytu cizinců argumentoval tím, že z těchto ustanovení jasně a jednoznačně vyplývá postup, jakým mohla žalobkyně v době svého postavení jako ubytovatele splnit povinnost oznámit ubytování cizince. Přestože k oznámení došlo, až dodatečně v dané zjištěné době, předmětná povinnost splněna nebyla. Poukázal na jasně stanovený způsob splnění této oznamovací povinnosti buď předložením vyplněného přihlašovacího tiskopisu nebo prostřednictvím technických nosičů dat a jejich telekomunikačním přenosem v rozsahu údajů vedených v domovní knize. Uvedl, že podstatou dodržení uvedené lhůty 3 dnů je, že policie bude mít přihlašovací tiskopisy nebo záznamy o ubytovaných cizincích v rozsahu údajů vedených v domovní knize k dispozici v této třídní lhůtě ke zpracování. Žalovaný neakceptoval výklad žalobkyně, že oznamovací povinnost může být splněna až po ukončení ubytování. Takový výklad není v souladu ani se základním ustanovením upravujícím hlášení místa pobytu na území České republiky dle § 93 zákona. Za sledované

období nebyly příslušnými orgány nalezeny žádné záznamy o cizincích, kterým žalobkyně ubytování poskytla. Žalobkyně své tvrzení o zaslání oznámení nikterak přesvědčivě nedoložila. Správní orgán I. stupně dožádáním u příslušných orgánů policie nezjistil, že by žalobkyně tuto povinnost v sledovaném období splnila. Záznamy žalobkyně o ubytovaných cizincích poskytnuté správnímu orgánu I. stupně v příloze vyjádření ze dne 30. 9. 2015 měly být odeslány v období od 25. 4. 2014 do 17. 8. 2015. Z těchto záznamů není možné ovšem zjistit, zda a kam byly skutečně odeslány. Doložené doručky datových zpráv jsou z doby mimo sledované období, resp. z roku 2015. I v těchto případech nebylo ubytování cizinců v tomto období oznámeno za podmínek uvedených v § 102 zákona o pobytu cizinců.

13. K námitce případného promlčení správního deliktu žalovaný s odkazem na ustanovení § 157a odst. 3 zákona uvedl, že řízení o předmětném správním deliktu bylo správním orgánem I. stupně zahájeno dne 10. 9. 2014, kdy bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení. Řízení tedy bylo zahájeno v jednoroční prekluzivní lhůtě.
14. K odvolací námitce nesprávně provedené kontroly žalovaný odkázal na oprávnění policie dané ustanovení § 167 písm. d) a f) zákona o pobytu cizinců vstupovat do ubytovacích zařízení a kontrolovat domovní knihy s tím, že policie je oprávněna provádět pobytovou kontrolu cizince za účelem zjištění, zda se na území zdržuje oprávněně a splňuje podmínky pobytu, a dále i jiných osob za účelem zjištění, zda dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem. K provedené kontrole není nezbytné, aby byla přítomna odpovědná osoba ubytovatele, a v souzené věci předložení domovní knihy v době kontroly jinou osobou není relevantní, neboť tato povinnost byla následně splněna žalobkyní a v uvedeném směru se žalobkyně žádného správního deliktu nedopustila.
15. Žalovaný má za to, že bylo dostatečně prokázáno a popsáno a spisovým materiálem podloženo, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle ustanovení § 157 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Výše pokuty odpovídá rozsahu porušení povinnosti. Pokuta ve výši 7 000 byla uložena vzhledem k závažnosti správního deliktu způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem v přiměřené výši, a to v dolní pětině možné zákonné sazby.
16. Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.
17. Napadené rozhodnutí o nákladech řízení.
18. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnil povinnost žalobkyně nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním deliktu ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Podle citovaných ustanovení byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení vedeného ve věci správního deliktu podle ustanovení § 157 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jehož se žalobkyně dopustila nesplněním povinnosti oznámit policii ubytování cizince za podmínek uvedených v § 102 citovaného zákona. Žalovaný uvedl, že v případě, že správní orgán zjistí, že řízení bylo zahájeno v důsledku protiprávního jednání účastníka řízení, je povinen rozhodnout i nákladech řízení, které tímto vznikly. Není tedy na správním uvážení správního orgánu, zda účastníkovi řízení uloží povinnost uhradit náklady řízení či nikoliv. Žalovaný při uložení povinnosti hradit náklady řízení vycházel z materiálů, týkajících se řízení o správním deliktu. S odkazem na

ustanovení § 79 odst. 2 správního řádu poukázal na to, že rozhodnutí ve věci nákladů řízení může být vydáno samostatně a lze jej vydat i v průběhu řízení. V dané věci bylo jednoznačně zjištěno, že správní řízení bylo zahájeno v důsledku protiprávního jednání žalobkyně a správní orgán I. stupně rozhodl v souladu s ustanovením § 3 a § 50 správního řádu, když zjistil, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání spočívajícího v nesplnění povinnosti, která jí jako ubytovateli vyplývá z ustanovení zákona o pobytu cizinců a z tohoto důvodu s odkazem na vyhlášku ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu.

19. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí tímto vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, že proti rozhodnutí správního orgánu o pokutě podala žalobkyně odvolání pro jeho rozpor s právními předpisy a z důvodu nesprávnosti celého rozhodnutí a řízení. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí o pokutě je nedostačující, nejasné a nelze z něj přesvědčivě zjistit, v čem mělo tvrzené porušení povinnosti spočívat a kdy se ho měla dopustit. Nelze jí proto uložit sankci ani náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla za to, že se žádného porušení povinnosti nedopustila, řádně ji plnila a z procesní opatrnosti uplatnila námitku promlčení.

III. Žaloby

20. Žaloba proti rozhodnutí o správním deliktu.
21. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zcela nedostačující, nejasné a chybí řada podstatných údajů, např. datum provedení kontroly a detailní okolnosti údajného deliktu, kterého se měla žalobkyně dopustit, a rovněž předcházejícího řízení, není tedy zřejmé, v čem přesně mělo tvrzené porušení povinnosti spočívat a kdy se jej měla žalobkyně dopustit. Stěžejním dokumentem řízení byla domovní kniha, na základě níž byla pokuta uložena. Ta byla však vyžadována při kontrole po přítomné osobě bez jakýchkoliv oprávnění a vazeb žalobkyní. Skutečnost, že kontrola nebyla provedena za přítomnosti osoby, která by byla oprávněna jednat a vystupovat za žalobkyni je dle názoru žalobkyně zásadním nedostatkem řízení, který nelze ani dodatečně odstranit. Následně byla domovní kniha správnímu orgánu předložena po řádně učiněné výzvě. Ovšem správní orgán chybně vyhodnotil toto jednání jako částečnou nápravu porušení povinností. Podle názoru žalobkyně však k žádnému porušení povinnosti dojít nemohlo.
22. Žalobkyně namítala, že kontrola a následující řízení nebyly provedeny v souladu s ustanovením § 167 odst. 2 zákona, kdy při pobytové kontrole je policie oprávněna vstupovat do objektu v případě důvodného podezření, že se v nich zdržují cizinci. Nicméně žalobkyně sama poslala policii oznámení o ubytování cizince, proto se nemohlo jednat o žádné podezření o ubytování cizince.
23. Žalobkyně vyslovila názor, že povinnost oznámit ubytování cizinců může být splněna až po ukončení ubytování, když jde o oznámení vztahu založeného smlouvou. Žalobkyně zastává názor, že v případě nejasnosti výkladu zákonného ustanovení nelze provést výklad k její tíži. Pokud by zákonodárce měl na mysli, že oznámení má být učiněno do 3 pracovních dnů od zahájení ubytování, jistě by to na rozdíl od aktuální právní úpravy

výslovně uvedl. Žalobkyně namítala, že splnění své povinnosti doložila dokladem o odeslání oznámení o ubytování cizinců. Nezavinila však, že se policejnímu orgánu nepovedlo předmětné oznámení dohledat. Žalobkyně povinnost neporušila a své povinnosti řádně splnila.

24. Žalobkyně nepovažuje podklady k rozhodnutí správního orgánu o pokutě za dostatečné, neboť osoba neoprávněná, pan J. Č., nemohl poskytnout potřebnou součinnost orgánům policie, neboť nemohl za žalobkyni jednat. Proto odpovídal zavádějícím způsobem, což bylo následně správním orgánem chybně vyhodnoceno a byly z něj dovozeny nesprávné závěry. Výsledek nevhodně zahájené a provedené kontroly a dokazování nelze podle názoru žalobkyně použít.
25. Žalobkyně dále z procesní opatrnosti uplatnila námitku promlčení.
26. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 24. 2. 2017 bylo zrušeno.
27. Žaloba proti rozhodnutí o nákladech správního řízení.
28. Žalobkyně v podané žalobě popírala, že by se správního deliktu dopustila a poukazovala na vady předcházejícího řízení, na způsob provádění kontroly v rozporu s příslušnými zákonnými ustanoveními § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a tím popírala, že by vyvolala řízení o porušení své právní povinnosti, proto není povinna hradit náklady řízení. Z těchto důvodů jsou dány důvody pro vyhovění žalobě a navrhla, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 2. 2017 ve věci stanovení náhrady nákladů řízení bylo zrušeno.

IV. Vyjádření žalovaného

29. Vyjádření žalovaného k žalobě proti rozhodnutí o správním deliktu.
30. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že nepředložení domovní knihy je stěžejním dokumentem, na jehož podkladě byla pokuta uložena. Žalobkyně byla vyzvána k předložení domovní knihy ke kontrole ve smyslu ustanovení § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to po té, kdy v průběhu kontroly provedené policisty Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy dne 25. 8. 2014 nebyla domovní kniha ke kontrole předložena. Kontrola v objektu určeném k bydlení, ve kterém žalobkyni poskytuje ubytování cizincům, byla provedena bez přítomnosti osoby oprávněné jednat za žalobce a z tohoto důvodu byla žalobkyně vyzvána ve smyslu ustanovení § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, aby domovní knihu ke kontrole předložila. Provedení kontroly v objektu, ve kterém je poskytováno ubytování cizincům, bez přítomnosti oprávněné osoby jednat za provozovatele, podle názoru žalovaného nezpůsobuje žalobcem namítanou vadu řízení. Správním orgánem I. stupně byla posouzena odpovědnost žalobkyně za splnění povinnosti vyplývající z ustanovení § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců nikoliv za nepředložení domovní knihy.
31. Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou, již žalobkyně poukazuje na nejasný výklad ustanovení týkajícího se oznamování pobytu cizinců na území ČR. Podle názoru žalovaného je povinnost vyplývající ubytovateli z ustanovení § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců za podmínek uvedených v ustanovení § 102 téhož zákona zcela jasně stanovena a podle názoru žalovaného je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí

dostatečně popsána. Nejedná se v tomto případě o nejasné ustanovení zákona. Stejně tak je ze shromážděných podkladů zřejmé, že žalobkyně nesplnila povinnost vyplývající z uvedeného ustanovení § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců a správního deliktu se dopustila právě a jen neplněním této povinnosti za kontrolované období. Podle názoru žalovaného je žalobou napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, a proto navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

32. Vyjádření žalovaného k žalobě proti rozhodnutí o nákladech správního řízení.
33. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ze shromážděných podkladů, na jejichž základě byla vydána napadená rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného je zřejmé, že žalobkyně nesplnila povinnost vyplývající z ustanovení § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců a správního deliktu se dopustila neplněním této povinnosti za sledované období. V řízení tak bylo jednoznačně zjištěno, v čem předmětný správní delikt spočíval a jakým jednáním se ho žalobkyně dopustila. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto o uložení nákladů řízení, neboť řízení bylo zahájeno v důsledku protiprávního jednání žalobkyně a správní orgán byl povinen rozhodnout i o nákladech řízení.
34. Žalovaný poukázal na to, že žalobní námitky v této věci se shodují s námitkami žalobkyně, které jak uvedla v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci uložené pokuty. S těmito námitkami se žalovaný správní orgán vypořádal v odvolacím rozhodnutí o pokutě, a proto rovněž odkázal na toto rozhodnutí ze dne 3. 5. 2017.

V. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného k rozhodnutí o nákladech řízení

35. Žalobkyně v replice trvala na tom, že se žalovaný s jejími odvolacími námitkami nevypořádal a nevyvrátil žalobkyni namítané pochybnosti o správném zjištění správního deliktu.

VI. Jednání před soudem

36. Zástupce žalobce při jednání před soudem uvedl, že žalobkyně namítá nezákonnost procesu zjišťování skutkových okolností, kdy doklady, dokumenty, případně ústní sdělení sdělovala osoba, která nebyla oprávněna zastupovat žalobkyni. Na místě byl pan J. Č., ten však nebyl schopen poskytnout relevantní informace. Dále žalobkyně napadá jednání policie, která ukládá soukromým subjektům další a další povinnosti, které restriktivně vykládá často v rozporu s Ústavou a s Listinou práv a svobod. Žalobce v tomto případě není ani hotelem, ani ubytovnou, ani jiným zařízením, které pronajímalo nebo poskytovalo ubytování cizincům. Žalobkyně je vlastníkem nebytových a bytových prostor, které pronajímá jak českým, tak i zahraničním subjektům a je diskutabilní a sporné a není vlastně jisté, zda se na něj vůbec ta zákonná povinnost vztahuje. Další aspekt k posouzení je, že zákon stanoví lhůtu k podání oznámení od ubytování, přičemž to znamená jak od zahájení, tak i od ukončení ubytování, v řadě případů cizinci se žalobkyní uzavírají smlouvu na dobu neurčitou. A žalobkyně neví, kdy cizinci svůj pobyt ukončí a součástí hlášení je i informovat cizineckou policii o ukončení toho pobytu. Žalobkyně proto nepochybila, když informovala policii až po ukončení ubytování cizinců. Pokud se týká domovní knihy, kontrola nakonec prokázala, že v předložení domovní knihy nebyla

zjištěna pochybení. Žalobkyně nemá žádný donucovací mechanismus, jak získat pro policii informace o cizincích. V řadě případů cizinci poskytnou pouze adresu, např. Ukrajina, případně Rusko nebo jakoukoli zemi bez další adresy. V tom nelze ukládat tuto povinnost žalobkyni, která prostě nemá k dispozici způsob, jak se k této informaci dostat, pokud mu ji subjekt sám nechce poskytnout. Dle žalobkyně je zákonná povinnost založena pro hotely a veřejná ubytovací zařízení, nikoliv pro soukromé osoby.

37. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

VII. Posouzení věci městským soudem

38. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobou uplatněných bodů.
39. Žaloba je důvodná toliko v námitce, týkající se posouzení prekluze sankční odpovědnosti žalobkyně. Soud však neshledal důvodnými věcné námitky, týkající se porušení právní povinnosti žalobkyně dle zákona o pobytu cizinců.
40. Soud k prvotní námitce nedostatečnosti specifikace jednání, kterého se měla žalobkyně dopustit, uvádí, že z výroku rozhodnutí správního orgánu 1 stupně, potažmo napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jakého jednání, v jaké době a za jakých okolností se měla žalobkyně správního deliktu dopustit a v čem protiprávnost jednání žalobkyně spočívala. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje takovou identifikaci skutku, spočívající v nesplnění povinnosti oznámit ubytování cizinců na adrese konkrétního objektu žalobkyně v období od 1.1.2014 do 25. 8. 2014, že není možné tento skutek zaměnit s jiným.
41. V souzené věci je předmětem sporu posouzení, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu jednáním, kterým jako ubytovatelka a majitelka ubytovacího zařízení v období od 1. 1. 2014 do 25.8. 2014 nesplnila povinnost stanovenou v § 100 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a zda jí tak byla pokuta uložena po právu.
42. Podle § 157 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako ubytovatel dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 100 zákona o pobytu cizinců.
43. Podle ustanovení § 100 písm. c) cit.zákona ubytovatel je povinen oznámit policii ubytování cizince, přičemž toto ustanovení odkazuje na § 102 cit. zákona.
44. Podle § 102 odst. 1 cit. zákona ubytovatel je povinen oznámit ubytování cizince do 3 pracovních dnů po jeho ubytování; oznámení učiní útvaru policie.
45. Podle § 99 odst. 1 cit. zákona se ubytovatelem pro účely tohoto zákona rozumí každý, kdo poskytuje ubytování za úhradu nebo ubytovává více než 5 cizinců, s výjimkou případu, kdy lze ubytované cizince a ubytovatele považovat za osoby blízké.
46. Podle § 99 odst. 2 cit. zákona ubytováním se pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem.

47. Ustanovení § 102 odst. 2 cit. zákona pak upravuje, jakými způsoby má ubytovatel svou povinnost v uvedené době 3 pracovních dnů splnit, a to:
- a) předložením vyplněného přihlašovacího tiskopisu,
 - b) předložením stejnopisu listinného dokumentu podepsaného cizincem podle § 103 písm. b); povinnost cizince podepsat listinný dokument obsahující údaje v rozsahu přihlašovacího tiskopisu se na podepsání stejnopisu, který bude předložen policii, vztahuje obdobně,
 - c) prostřednictvím dálkového přístupu vyplněním elektronického formuláře s využitím internetové aplikace v rozsahu údajů vedených v přihlašovacím tiskopisu; vyplněný elektronický formulář musí být podepsán uznávaným elektronickým podpisem ubytovatele nebo osoby oprávněné k podepisování za ubytovatele, nebo
 - d) prostřednictvím datové schránky v rozsahu údajů vedených v přihlašovacím tiskopisu.
48. Podle § 102 odst. 3 cit. zákona jde-li o ubytovatele, který má ubytování jako předmět podnikatelské činnosti, oznamuje ubytování prostřednictvím dálkového přístupu uvedeného v odstavci 2 písm. c), je-li takový přístup zřízen a funkční.
49. Podle § 167 písm. d) cit. zákona Policie je oprávněna provádět pobytovou kontrolu
- a) cizince za účelem zjištění, zda se na území zdržuje oprávněně a zda splňuje podmínky pobytu na území podle tohoto zákona,
 - b) cizince nebo jiných osob za účelem zjištění, zda dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem,
50. Podle § 167 písm. f) cit. zákona Policie je oprávněna vstupovat do ubytovacích zařízení za podmínek stanovených tímto zákonem a kontrolovat domovní knihy.
51. V souzené věci považuje soud za dostatečně průkazný právní rámec, který dává oprávnění orgánům Policie České republiky vykonávat zcela specifickou kontrolu zaměřenou na plnění povinností daných zákonem o pobytu cizinců, a to nejen ze strany cizinců, ale i jiných osob. K provádění pobytové kontroly jsou povolány příslušné součásti cizinecké policie, jejíž oprávnění je založeno v ustanovení § 167 odst. 1 písm. d) a f) zákona o pobytu cizinců, přičemž vedle tohoto oprávnění citované ustanovení vymezuje též samotný účel pobytové kontroly, který tkví ve *zjištění, zda se cizinec na území zdržuje oprávněně a zda plní povinnosti pobytového režimu*. Z uvedeného je zřejmé, že účelem pobytové kontroly je prověřování pobytového oprávnění, pobytového režimu a dalších povinností cizinců, jakož i jiných osob stanovených zákonem o pobytu cizinců. Postup policie dle uvedených ustanovení a zejména povinnosti ubytovatelů tak směřují *k usnadnění výkonu veřejné správy a dozoru nad dodržováním povoleného pobytového režimu cizinců*, který je ostatně již dle ust. § 93 cit. zákona podchycen i v povinnosti cizince do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území ohlásit na policii místo pobytu na území (§ 97). V tomto kontextu je třeba chápat povinnost žalobkyně jako ubytovatele plnit oznamovací povinnost, a to jak ve vztahu k její osobě, tak i ve vztahu k lhůtě dané ust. § 100 písm. c) zákona.
52. Lhůta 3 dnů od ubytování cizince je pro účely zákona o pobytu cizinců a dle účelu, ke kterému, jak bylo výše zmíněno, pobytové kontroly slouží, jasně stanovena od „ubytování“ tedy od faktické skutečnosti, kdy je cizinec ubytován. Hlášení či oznámení

této skutečnosti v době, kdy ubytování cizince již skončilo, by nemělo pro účely kontroly pobytového oprávnění a dodržování pobytového režimu žádný smysl. Výklad žalobkyně opírající se o „trvání“ smluvního vztahu jako časového rozměru, dle kterého je třeba vykládat pojem „ubytování“, je v rozporu jak s gramatickým výkladem slova „ubytování“ jako okamžiku, kdy je osoba ubytována, tedy usídli se v určitém objektu (tedy nikoliv procesu bydlení či trvání nájmu), tak v rozporu s již zmíněným smyslem zákona. Pokud ust. § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zmiňuje ubytování jako právní vztah, nejde o určení řady okamžiků tohoto vztahu, od kterých lze učinit oznámení o ubytování cizince až po poslední okamžik, kdy ubytování končí, ale jde o právní rámec, který určuje povahu ubytování, která může být dotčena pobytovou kontrolou ze strany Policie ČR.

53. Soud tedy nevešel na námitku žalobkyně, že oznamovací povinnost může splnit do 3 dnů od ukončení ubytování cizince, ostatně, byť je to irelevantní, žalobkyně nikterak nedoložila, že by u těch cizinců, jimž ubytování skončilo, tak v rozhodném sankcionovaném období kdy vůbec učinila.
54. Pro posouzení jednání žalobkyně také není významné, zda je žalobkyně ubytovatelkou, jejíž předmět činnosti není ubytovávání a v tomto oboru nepodniká, neboť plnění povinnosti dle § 100 písm. c) podléhá právnická osoba, jež poskytuje ubytování a již žalobkyně nepochybně je. To vyplývá nejen z ust. § 157 odst. 4 a § 99 odst. 1, ale ostatně i z ust. § 102 odst. 3 cit. zákona, které stanoví zvláštní způsob oznamovací povinnosti jen pro ty ubytovatele, kteří mají ubytování jako předmět jejich činnosti. Kontrola pobytového režimu cizinců ze strany Policie ČR tedy na základě účelu, který sleduje, není zaměřena vůči žalobkyni a tomu, jakou povahu mají jí poskytované ubytovací služby, ale pro tuto kontrolu je jediné relevantní, že u žalobkyně jsou cizinci ubytováni a předmětem dozoru je jejich pobytový režim, a prostřednictvím zákonné oznamovací povinnosti ubytovatelů je ze strany Policie České republiky kontrola pobytového režimu cizinců realizována.
55. V souzené věci byla žalobkyně postižena za nesplnění povinnosti oznámit ubytování cizinců do 3 pracovních dnů od ubytování. Protože žalobkyně nebyla uloženou pokutou postižena za nepředložení domovní knihy, jsou také irelevantní její námitky či sdělení týkající se předkládání domovní knihy a neodpovědnosti žalobkyně za poskytování informací z této knihy prostřednictvím jiné osoby přítomné v objektu, kde byla kontrola provedena. Vzhledem k ubytovacím službám, které, jak sama žalobkyně uvedla, poskytuje na základě uzavřené smlouvy, o kteroužto skutečnost opírá běh lhůty (do 3 dnů od ukončení ubytování), soud považuje za nevěrohodné, že by žalobkyně neměla k dispozici údaje o osobách, kterým ubytování poskytuje.
56. Soud z podkladů správního řízení považuje za prokázané, jakož i z vlastních vyjádření a právních náhledů žalobkyně na běh lhůty dle § 102 odst. 1 zákona za potvrzující, že žalobkyně svou oznamovací povinnost nesplnila, neboť v průběhu řízení nedoložila žádný doklad o tom, že by při ubytovávání cizinců v rozhodném sankcionovaném období od 1. 1. 2014 do 25. 8. 2014 plnila oznamovací povinnost v zákonem stanovené lhůtě 3 dnů od ubytování cizinců, a to přestože byla k doložení této povinnosti správním orgánem 1. stupně několikrát vyzvána (výzva ze dne 25.8.2016, opakovaná výzva ze dne 6.10.2016). Žalobkyně k těmto výzvám ve sdělení ze dne 11.10.2016 sice uvedla, že tímto orgánem byla Policie ČR, místní oddělení Stodůlky na adrese Mukařovského 1985/5, Praha 5 a následně, od 14. 5. 2015 pak zasílala oznámení datovou schránkou na adresu Ředitelství

služby cizinecké policie ČR, Olšanská 2, Praha 3, avšak správní orgán dožádáním ze dne 14. 11. 2016 na žalobkyni označeném útvaru policie v Praze 5 zjistil, že tento útvar žádné oznámení žalobkyně neobdržel (úřední záznam o šetření ze dne 15.11.2016). Oznámení zasílaná v době od 14. 5. 2015, tj. v době již byla zasílána po pobytové kontrole ze dne 25.8.2014, proto plnění povinnosti žalobkyně po tomto datu není relevantní vzhledem k sankcionovanému období a neprokazuje, že žalobkyně plnila svou povinnost dříve. Naopak její obrana spočívající v nesprávném výkladu běhu lhůty 3 dnů pro oznámení ubytování cizinců od ukončení ubytování svědčí spíše o tom, že tuto oznamovací povinnosti povinnost dříve neplnila. Stejně tak její obhajoba v odvolání, že se v rozhodné době uvedenému oddělení Policie ČR v Praze 5 nepodařilo tento doklad dohledat, což nemůže být přičítáno k její tíži, nemůže obstát, neboť splnění oznamovací povinnosti dle § 102 odst. 1 zákona a jeho dokladování je povinností žalobkyně a důkazní břemeno ohledně této povinnosti nelze přenášet na orgán policie.

57. I přes uvedené však soud nemohl přehlédnout žalobkyni, byť obecně a z opatrnosti, vznesenou námitku promlčení, resp. prekluzi, a to nejen z hlediska vedeného správního řízení, což učinil žalovaný, ale i z hlediska zániku sankční odpovědnosti. Vzhledem k tomu, že jde o správní trestání, městský soud musel k této obecné námitce dle ustálené judikatury správních soudů přihlédnout z úřední povinnosti.
58. Soud zjistil, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí námitkou „promlčení“, resp. prekluze zabýval dle ust. § 157a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle jehož znění platného v té době odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 1 roku, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Protože řízení o správním deliktu bylo zahájeno 10. 9. 2014, byla dodržena jednorozhodnutí prekluzivní lhůta pro zahájení řízení. Soud však nemohl přehlédnout, že o správním deliktu bylo s konečnou platností rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017 a téhož dne nabylo právní moci. Zkoumal tedy, zda i v době vydání rozhodnutí o správním deliktu nedošlo k zániku sankční odpovědnosti ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, zvláště, jestliže zákon o pobytu cizinců na rozdíl od jiných u právních ustanovení, které upravovaly správní delikty a přestupky v jiných oblastech veřejného práva, nestanovil časovou hranici pro zánik sankční odpovědnosti.
59. Soud nemohl přehlédnout, že k v souvislosti se zákony č. 250/2016 a č. 251/2016 Sb. s účinností od 1. 7. 2017, tj. v době po spáchání správního deliktu žalobkyni došlo k novelizaci ust. § 157a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v souvislosti s právní kvalifikací jednání, jehož se žalobkyně dopustila, jako přestupku, a proto bylo na místě, aby se soud zabýval otázkou případného zohlednění příznivější právní úpravy, která by měla vliv na to, že soud nemůže vycházet z právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť by mu v tom bránila zásada použití příznivější právní úpravy, která je zakotvena v českém právu v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a současně i zavazující judikatura Nejvyššího správního soudu.
60. Otázkou zohlednění zásady použití příznivější právní úpravy v řízení před správními soudy se totiž zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, v němž vyslovil, že rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je soud povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se

trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.

61. V souzené věci je i dle nové právní úpravy trestnost jednání žalobkyně i výše trestní sazby zachována, došlo jen ke změně v právní kvalifikaci jednání na přestupek, k němuž se vztahuje právní úprava promlčecí lhůty, mající vliv na výši trestu. Žalobkyně se prokazatelně dopustila protiprávního jednání ve stejných znacích skutkové podstaty dřívějšího správního deliktu a zůstala zachována i sankční sazba. Nicméně zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky v ust. § 30 stanovil délku promlčecí doby z hlediska horní hranice zákonné sazby a další podmínky běhu této lhůty v ust. § 31 a 32 cit. zákona. Napadené rozhodnutí tak ve světle nové právní úpravy neobstojí z důvodu žalobní námitky promlčení, která by měla být zvažována v rámci nové úpravy protiprávního jednání žalobkyně, byť jde o úpravu přijatou po vydání napadeného rozhodnutí (viz zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Uvedené znamená, že žalovaný v dalším řízení přihlédne k běhu promlčecí lhůty dle § 30 zákona č. 250/2016 Sb. tak, že zhodnotí počátek, běh a konec této lhůty u každého porušení právní povinnosti ve vztahu k cizincům uvedeným na str. 5-7 prvostupňového rozhodnutí, u jejichž ubytování shledal porušení oznamovací povinnosti žalobkyní, a to s přihlédnutím ke skutečnostem, které dle rozhodování v řízení před správními orgány i před správním soudem v této věci mohly způsobit stavení či přerušení promlčecí doby dle § 32 zákona. Z výčtu případů o porušení oznamovací povinnosti uvedeném v prvostupňovém rozhodnutí totiž vyplývá, od jakého data byl ten který cizinec ubytován a toto datum je rozhodné pro kvalifikaci správní sankce, jehož se žalobkyně mohla dopustit u každého z cizinců, a to toliko do 3 dnů od data jeho ubytování. Jedině v této době, nikoliv následně (v průběhu ubytování) se žalobkyně dopustila porušení oznamovací povinnosti a tedy nejzazším dnem pro splnění její povinnosti byl 3. den od ubytování. Ten je dnem spáchání deliktu (nyní přestupku) a od tohoto dne je třeba odvíjet úpravu běhu promlčecí lhůty tak, že dle § 30 zákona č. 250/2016 Sb. začíná běžet následujícím dnem po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.

VIII. Závěr

62. Vzhledem k tomu, že se v uvedeném směru žalovaný odvolací námitkou promlčení z hlediska zániku odpovědnosti za správní delikt (přestupek) nezabýval, přičemž v rámci zásady jednotnosti právního řádu nezvažoval ani analogii dle jiného rámce zániku odpovědnosti (např. § 20 dříve platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), Městskému soudu v Praze nezbylo, než aby toliko k žalobní námitce promlčení zrušil napadené rozhodnutí z důvodu potřebného vypořádání i této odvolací námitky v novém rozhodnutí žalovaného, a to ve smyslu judikaturního náhledu Nejvyššího správního soudu a právních úvah naznačených výše Městským soudem v Praze.
63. Z důvodu zrušení napadeného rozhodnutí v meritu věci o uložení pokuty, tak nejsou prozatím dány podmínky pro to, aby soud ponechal v platnosti a účinnosti i napadené rozhodnutí o náhradě nákladů správního řízení, které je odvislé od rozhodnutí o správním deliktu, neboť dle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady správního řízení závisí na posouzení porušení právní povinnosti žalobkyní, již se bude žalovaný znovu zabývat.

64. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze obě napadená rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro neúplné právní posouzení deliktní odpovědnosti žalobkyně a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představuje odměna za zastupování advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Při ústním jednání konaném dne 25. 5. 2020 soud spojil dvě věci vedené městským soudem pod sp. zn. 9 A 121/2017 a sp. zn. 9 A 122/2017 ke společnému řízení, při výpočtu nákladů řízení se tedy uplatní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle jehož rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 96/2009 - 87, publ. pod č. 2149/2010 Sb. NSS, platí: *„Pro aplikaci § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), není rozhodné, kdy soud spojí věci ke společnému projednání, ale zda tak učiní. Při výpočtu náhrady nákladů řízení ve spojených věcech je pak nutno použít citované ustanovení na všechny úkony právní služby učiněné od zahájení řízení.“*

Tarifní hodnota u žaloby na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Po spojení věcí dne 25. 5. 2020 dochází tedy k sečtení tarifní hodnoty spojených věcí, která tak činí částku 100 000 Kč. Odměna za právní služby z této tarifní hodnoty představuje dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu částku 5 100 Kč, za 3 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u jednání dne 25. 5. 2020] podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu tudíž činí odměna za právní služby částku 15 300 Kč. Součástí odměny jsou 3 režijní paušály dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč, v celkové výši 900 Kč. Částky odměny a náhrady hotových výdajů pak byly v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšeny o 3 402 Kč odpovídajících náhradě za daň z přidané hodnoty v zákonné sazbě 21 %, již je advokát žalobkyně jako plátce daně povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést. Náklady řízení žalobkyně dále představují 2 x soudní poplatek za každou z žalob, zaplacený ve výši 3 000 Kč, celkem tedy 6 000 Kč.; tj. celkové náklady žalobkyně činí částku 25 602 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. května 2020

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu